

[Kaj Andresen.]

fredshed. Nu skyldes det måske ikke alene selve taksten, men også, at en række landkommuner stadig ikke anvender det fulde rådighedsbeløb. Der er een ting, der for mig virker urimelig, og det er, at beklædningshjælpen på landet er mindre end i byerne, til trods for at det sandsynligvis er mindst lige så dyrt om ikke dyrere for rentemodtagere på landet at anskaffe sig tøj.

Men de problemer, jeg her har nævnt, såvel som de ændringer, der indeholdes i det kommunistiske forslag, må overlades til folkeforsikringskommissionen. Det vil være urimeligt, så længe denne kommission arbejder, at påbegynde ændringer i den gældende lov. Det, vi kan, er gennem eengangstillæggene at foretage ajourføring af beløbene og derved yde rentemodtagerne den hjælp, de ifølge prisstigningerne bør have. Jeg vil derfor anbefale det af den højtærede socialminister stillede forslag til hurtig vedtagelse.

Sønderup: Da det må erkendes, at den prismæssige udvikling har været overordentlig ugunstig for alders- og invaliderentnyderne i den periode, der er forløbet, siden den sidste pristalsregulering fandt sted, kan mit parti tilslutte sig, at man søger at råde bod herpå. Men vi kan ikke undlade i denne forbindelse skarpt at påtale den fremgangsmåde, som den højtærede minister har betjent sig af i den forbindelse. Jeg synes, det er en oplagt hån mod de mennesker, idet ministeren ved under valgkampen at lancere tanken om ekstra tillæg i virkeligheden placerer dem på et stade, som om de var til købs for nogle tikrone-sedler; det er den mest utilslørede stemmekøbspolitik, vi længe har stået overfor — og det siger dog en hel del! Det kan selvfølgelig set fra et partipolitisk synspunkt være billigt og bekvemt at lægge det således tilrette, at det bliver staten, der kommer til at bære de omkostninger, som en valgkamp fører med sig. Man kan også sige det på den måde, at det i en vis forstand er virkeliggørelsen af den gamle sentens om at forene det nyttige med det hensigtsmæssige. At kommunisterne så kommer med et lovforslag, som langt overgår det, der er fremsat fra socialistisk side, er kun et vidnesbyrd om, at kommunisterne under hensyn til den stemmemæssige fordeling mellem de to partier ikke vil lade sig lumpe.

Det må erkendes, at den nugældende lovs bestemmelse om, at pristalsregulering kun kan finde sted een gang årlig, navnlig i år

har vist sig at kunne virke lidt urimeligt og uhensigtsmæssigt. Det er derfor et spørgsmål, om man ikke i stedet for skulle gå til at regulere to gange om året. Jeg erkender det besvær, det kan føre med sig for administrationen, men som forholdene iøvrigt har udviklet sig, er der efter alt at dømme ingen vej udenom. I hvert fald kan vi så antagelig blive forskånet for gentagelser af det forargelige komediespil, som vi var vidne til i forbindelse med det, der skete i september. Så bliver tilbage for ministeren og hans meningsfæller en gæsteoptræden ved forskellige lejligheder ved de såkaldte aldersrenteforeningers sammenkomster, og det kan vel nok antydes uden overdrivelse, at agitationens bølger går uhemmet ved de lejligheder; men det er forsåvidt en privat sag, som de pågældende selv betaler, hvad det koster.

Vi står nu overfor at skulle fortsætte arbejdet i folkeforsikringskommissionen. Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt spørge om det endelige resultat, men så meget kan man vel i alt fald sige uden at røbe store hemmeligheder, at kommissionen meget indgående har beskæftiget sig med alle vanskelighederne for en realisation af folkeforsikrings tanken i sin helhed. De erfaringer, vi har gjort, så langt vi er kommet, går ud på, at umådelige vanskeligheder tårner sig op ved realisationen af en almindelig folkeforsikring, og de fleste har vel for øjeblikket det indtryk, at en tilbunds gående folkeforsikring vanskeligt lader sig realisere. Men det forekommer mig, at det af flere grunde — også under hensyn til den erhvervsmæssige strukturændring, som vort samfund i disse tider undergår — er nødvendigt at tilstræbe en så stærk forsikringsmæssig udformning af aldersforsorgen som vel muligt.

Der tales i disse tider så meget om nødvendigheden af en vis pengeopsugning. Var det egentlig ikke en nærliggende tanke at sætte dette i relation til den pengeopsugning, som kan hidføres gennem opkrævning af præmier til folkeforsikring — så kunne man slå to fluer med eet smæk.

Jeg kan heller ikke lade denne lejlighed passere uden at pege på spørgsmålet om en heldig løsning af problemet: de gamles adgang til fortjeneste indenfor erhvervslivet. Jeg tror, man kan sige, at der for mange af de gamle opstår et problem, når de, den dag de har nået en bestemt alder, pludselig føler sig sat udenfor. Jeg tænker ikke alene på det rent sjælelige pres, som dette kan foranledige; men navnlig på den økonomiske betydning deraf for dem. Og da vi jo for øjeblikket har hårdt brug for alle produk-